

varmt paa Sinde at behandle Lovforslaget hurtigt.

Falbe Hansen: Et Moratorium er altid en farlig og en ekstraordinær Forholdsregel, et Nødmiddel, som ikke bør anvendes uden absolut Nødvendighed og ikke udstrækkes videre end absolut nødvendigt. Man maa vistnok, som ogsaa den højtærede Konseilspræsident gør, skelne mellem et Moratorium overfor Udlandet og et Moratorium overfor Indlandet. Hvad nu angaar et Moratorium overfor Udlandet, da maa det erkendes, at hvad man maaske kunde kalde vor ordinære Handelsbalance, for Øjeblikket er god. Vi har haft en Række af gode Aar, og endnu i indeværende Aar har vor Eksport været tilfredsstillende, og det ser ud til, at den skal komme i nogenlunde god Gang igen. Men der er — det maa erkendes — i vore Betalingsforhold overfor Udlandet et Punkt, som er meget vigtigt og meget farligt, nemlig den løse Gæld. Det er meget betydelige Beløb, vi staar i løs Gæld for overfor Udlandet, og vi udsætter os for, at denne løse Gæld vil blive opsagt til Udbetaling i større Omfang, end man har gjort og naturligt har maattet gøre Regning paa. Omvendt har vi ogsaa betydelige Tilgodehavender i Udlandet; men her maa man gøre Regning paa, hvad der allerede har vist sig, at en væsentlig Del af disse kan man ikke faa ind i det Omfang, man havde ventet. Der fremkommer herved et Misforhold mellem, hvad man skal betale, og hvad man kan faa ind, og dette Misforhold forekommer mig, som ogsaa nævnt af den højtærede Konseilspræsident, at kunne berettigede til et Moratorium.

Noget anderledes stiller det sig med Forholdene i Indlandet. Jeg kan ikke erkende, at der i Indlandet er saa ekstraordinære Forhold, at de skulde nødvendiggøre et saa udstrakt Moratorium som det, her er foreslaaet. Der har været Betalingsvanskeligheder og er Betalingsvanskeligheder; men jeg tror, at en Hovedgrund til disse mere er Nervøsitet end en Realitet, og denne Nervøsitet frygter jeg skal blive endogsaa forøget ved et saadant Moratorium. Jeg vilde derfor anse det for hensigtsmæssigt at begrænse Moratoriet i stærkere Grad, og jeg vilde finde den Begrænsning hensigtsmæssig, som er foreslaaet af Mindretallet i Folketingets Udvalg, nemlig at Moratoriet begrænses til den Gæld til Indlandet, som ikke kan blive betalt som Følge af Moratorieforan-

staltninger i Udlandet. Det kunde maaske tilføjes, at Moratoriet ogsaa bør omfatte de Betalingsvanskeligheder, som skyldes de særlige Omstændigheder, de særlige Foranstaltninger, som vi har taget. Jeg tænker i saa Henseende paa Loven af 2. August. For de Betalingsvanskeligheder, som skyldes det Moratorium, der blev tilstaaet Banker og Sparekasser, eller de, der skyldes det, at vi ikke kan faa vore Tilgodehavender ind fra Udlandet, forekommer det mig, at det kan være berettiget at udstede et Betalingsmoratorium ogsaa for Indlandet, men ud over dette vilde jeg fraraade det, og jeg vilde henstille til det høje Ting, at der blev nedsat et Udvalg om denne Sag, som hurtigt kunde gennemgaa den. Det kunde nemlig ogsaa tænkes, at man kunde tage andre Forholdsregler. Jeg tror nemlig ikke, at Moratoriet overfor Indlandet bør udstrækkes til alt for mange. Jeg tror i Virkeligheden, at naar man kan dække og hjælpe et forholdsvis mindre Antal, vil man komme ud over Vanskelighederne, og det forekommer mig derfor, at det kan fortjene en Overvejelse, om det ikke kunde være lige saa hensigtsmæssigt at oprette en Art Kreditanstalt, som hjalp de Folk, som kom i ekstraordinære Betalingsvanskeligheder. Der kunde vel ogsaa tænkes andre Udveje. Altsaa, af dette Hensyn, at faa Lejlighed til grundigt at overveje dette meget vanskelige og vigtige Spørgsmaal, vil jeg henstille, at der bliver Lejlighed til en Udvalgsbehandling.

Holger Petersen: Den Nødstilstand, der truer med at indtræde her i Landet paa Grund af manglende Betalingsmidler, navnlig til Udlandet, har i Lighed med, hvad der har fundet Sted i vore Nabolande, foranlediget det foreliggende Forslag til Lov om Adgang til Betalingshenstand. At man fra et almindeligt Forretningsstandpunkt ikke kan føle sig tiltalt af eller sympatisere med dette Lovforslag, er givet. For enhver forretningsdrivende vil det være med det største Ubehag, at han paa et givet Tidspunkt ikke ser sig i Stand til at opfylde de Forpligtelser, han har paataget sig, og jeg føler mig overbevist om, at ingen ærekær Mand vil benytte sig af Loven, hvis det er ham muligt at undgaa det. Et Moratorium er noget, en forretningsdrivende nødvendig indlader sig paa uden bydende Nødvendighed, og jeg tvivler paa, at de i Lovforslagets § 1 nævnte Domstole vil faa meget at bestille. Skyldnere vil sikkert efterhaanden